

have havt faa meget mod den, rent glemme, at vi ere berettigede til selv at angive vor Skatteindtægt, at de rent glemme, at det, navnlig hos os, er et inderligt Ønske, at enhver Mand vil opgive den Stat, han ønsker at blive sat i, og der saaledes er en uhyre Hæmsko paa enhverfømhelst Vilkaarlighed. Man opgiver jo ikke sin Skatteindtægt, uden at det tillige kan bevises, at det er rigtigt, saa at der altsaa ikke kan komme denne Vilkaarlighed tilside ved denne Indkomststats Ansættelse i en saadan Grad, som de Herrer have talt om. Jeg skal heller ikke indlade mig paa Enkelthederne i Lovforslaget, men kun bede de Herrer erindre, at jeg tror, at det er et inderligt Ønske hos Størstedelen af Befolkningen, at vi faae denne Reform gennemført. Det vilde glæde i høi Grad, thi det har i en længere Narrække været en Støffelse, at vi ikke fik en saadan Lov bragt i Orden.

Bale: Det er ikke meget lønnende at tage Ordet under denne Sags Behandling, thi det synes at ligge i Luften, at der ikke vil komme Meget ud deraf. Jeg vil dog ikke forsømme denue Leilighed til at fremdrage nogle Punkter, som jeg oftere har havt Leilighed til at fylde med, og det forekommer mig, at de foregaaende Forhandlinger have gjort Synsmaader gjældende, der kunde trænge til, at der fra den modsatte Side blev nedlagt Indsigelser derimod. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scaventus) har omtalt, at han ikke paa nogen Maade kunde gaa ind paa den Grundfætning, at fastsætte en ligelig kommunal Stat for hele Landet. Han har antydet, at han kunde gaa tilbage til at beskattede, ikke Personerne, men Næringen. Heri ligger maaske en Udkomst for mig til at tage Ordet ved denne Leilighed, da jeg var den Første, der søgte at indbringe Forslag til at faae havet Næringskatten, efterat man havde faaet Næringsloven af 1857 gennemført, hvorefter det egentlig burde have været en Selsøjlge, at Næringskatten var bortfalden med det Samme. Denne Betragtning af det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds viser mig, at det ærede Medlem har fuldkommen Ret til at tale med ved denne Leilighed, fordi han vilde blive i høieste Grad berørt ved Forandringer paa dette Omraade, og jeg finder det fuldstændig retfærdigt, at en Mand gjør sin Betragtningssmaade gjældende, saasnart der har været en lang Praxis, som har ført til den nuværende Bestatningsmaade, og naar den nye, der tilsigtes, nødvendigvis paa mange Maader maa give væsentlig ind i de bestaaende Forhold. Jeg kan sige til overfor dette Punkt, at jeg selv vilde, hvis denne Lov kom igennem, komme til at skatte paa et Par Steder, saa det er ikke af personlig Interesse, jeg har taget Ordet. Men det, der forekommer mig saa aldeles indlysende, er, at paa det Sted, hvor en Mand faar sin Indtægt,

der maa der stattes, paa det Sted, hvor Indtægten bringes tilveie, maa der stattes, og jeg maa sige til, at der er en Grund, der er saa aldeles indlysende for denne Grundfætning, og det er den, at i Umindelighed det at erhverve sig store Formuer tillige er knyttet til den Omstændighed, at man maa have et stort Folkehold eller være i Besiddelse af store Jordstrækninger, en af Delene. Det er altsaa nødvendigt, at man paa det Sted, hvor denne store Indtægt staffles tilveie, kommer i et nærmere Forhold til denne Kommune, fordi Byrderne af Ens Erhverv komme til at falde tilbage paa Kommunen. Jeg haaber derfor at denne Grundfætning maa staa meget levende for alle Rettekende, nemlig den, at paa det Sted, hvor Formuen erhverves, maa ogsaa Skatten udredes. En helt anden Sag er det, om man vilde tage det Sted, hvor Formuen fortæres. Hvor Formuen fortæres, kunne de meget godt lade være at beskattede Manden, og de maa ønske, at mange Formuende komme derind og bruge Formuen paa dette Sted. De have slet ingen særlig Grund til at beskattede denne. Jeg veed, at det i adskillige Kommuner er Tilfældet, at de, hvad der ogsaa er ganske rigtigt, sige, at man maa kjæle for Formuen for at holde den paa Stedet, for at den kan komme til at yde sit Bidrag til de Omboende. De to Sætninger, jeg nu her har fremdraget, vilde dog være Hændelig indlysende med Hensyn til selve Grundfætningen for det Forhold, vi tale om. Den ene er den, at det Sted, hvor Formuen, den store Formue, erhverves og stadig erhverves — jeg taler ikke om det Sted, hvor den er erhvervet og bleven til Kapital, det er noget Andet, det kommer jeg til bag efter — er man saa nøie knyttet til denne Kommune og de Forhold, der ere i denne Kommune, at jeg synes, det følger ganske af sig selv, at der maa ogsaa Skatten tages. En helt anden Sag er det, som sagt, naar en Mand flytter af Befvemmelighedshensyn, fordi han har det bedre i den Kommune, hvor man har større Befvemmelighed, der vil, naar Manden er en formuende Mand og der nyder og fortærer sin Formue, der ikke være denne Opfordring til at beskattede som i det andet Tilfælde. Er der stor Banfelighed ved at ordne dette Forhold, forekommer det mig, at man er berettiget til dog idetmindste at holde Hovedsynsmaaderne frem, og dette er for mig en af Hovedsynsmaaderne. Naar nu, saaledes som for Liden Tilfælde, akkurat det Modsatte finder Sted, at nemlig der, hvor Manden erhverver sin store Formue, kan han ikke i Forhold komme til at skatte, og det Sted, hvor Manden fortærer sin Formue, bliver Manden beskattede, forekommer det dog mig, at der i den Omstændighed, nemlig at den Nuværende er i aldeles Modstrid med rigtige Grundfætninger, ligger den største Opfordring til at se at komme bort fra disse Forhold. Jeg tror slet ikke, at der, naar man gaar velvilligt ind paa